



Världsnaturfonden WWF

Ulriksdals Slott
170 81 Solna

Växel: 08 624 74 00
Direkt: 08 624 74 xx
Allmänt: info@wwf.se
username@wwf.se
www.wwf.se

Ulriksdal 17 juni 2025

Klimat- och näringslivsdepartementet

kn.remissvar@regeringskansliet.se

kopia: gabriella.modin@regeringskansliet.se

Remissvar från Världsnaturfonden WWF gällande KN2025/01024 Ny förordning om invasiva främmande arter

Sammanfattning

WWF är positiva till att en ny förordning med en tydligare struktur föreslås.

WWF är dock starkt kritiska till den avsevärt lägre ambitionsnivån i frågan om åtgärder mot arter på den nationella förteckningen i det nya förslaget. WWF ser allvarligt på att det föreslås att enskilda inte ha en skyldighet att vidta åtgärder mot befintliga bestånd eller förekomster av arter på den nationella förteckningen. Det är även illavarslande att länsstyrelserna inte längre föreslås ha en skyldighet, utan endast en möjlighet, att vidta utrotningsåtgärder mot invasiva arter på den nationella förteckningen. Gällande länsstyrelsens ansvar för utrotningsåtgärder motiveras den sänkta ambitionsnivån utifrån rådande budgetläge och gällande prioriteringar. WWF anser dock att lagstiftningsförslag på området måste vara grundat på vetenskapliga behov och den förändring man vill uppnå. Inte ett specifikt års budget. Långsiktigt kommer det att bli betydligt mer kostsamt att inte vidta flera åtgärder i ett tidigt skede. Forskning visar att den totala kostnaden för invasiva arter i Europa uppgått till närmare 1 279 miljarder SEK för åren 1960–2020. En summa som sannolikt är kraftigt underskattad då det saknas tillräckliga data.¹ Erfarenhet visar också att kostnaderna ökar ju längre tid man avvaktar med att vidta åtgärder mot arterna.

WWF ser en risk att den reglering som föreslås inte kommer tillrätta med de utmaningar som finns kring å ena sidan fastighetsägares ansvar och å andra sidan länsstyrelsens ansvar för utrotnings- och hanteringsåtgärder.

WWF är kritiska till att tillämpningsområdet för straffbestämmelsen i 29 kapitlet 2 c § i miljöbalken inte setts över i samband med att det remitterande förslaget togs fram. Tillämpningsområdet skulle behöva utvidgas till att även omfatta oaktsamhetsbrott av normalgraden. WWF vill också uppmana till en översyn av straffbestämmelsen för att den ska vara förenlig med miljöbrottsdirektivet.

¹ Haubrock PJ, Turbelin AJ, Cuthbert RN, Novoa A, Taylor NG, Angulo E, Ballesteros-Mejia L, Bodey TW, Capinha C, Diagne C, Essl F, Golivets M, Kirichenko N, Kourantidou M, Leroy B, Renault D, Verbrugge L, Courchamp F (2021) Economic costs of invasive alien species across Europe In: Zenni RD, McDermott S, García-Berthou E, Essl F (Eds) The economic costs of biological invasions around the world. NeoBiota 67: 153–190. <https://doi.org/10.3897/neobiota.67.58196>

Inledande synpunkter

Sänkt ambitionsnivå

WWF noterar att ambitionsnivån för åtgärder mot invasiva arter på den kommande nationella förteckningen föreslås sänkas drastiskt i relation till tidigare förslag, dels genom att privata fastighetsägare inte ska omfattas av förbudet mot att låta befintliga bestånd växa och reproducera sig, dels genom att länsstyrelsen inte ska ha en skyldighet att besluta om utrotningsåtgärder mot invasiva främmande arter på nationella förteckningen. WWF ser allvarligt på detta. Invasiva främmande arter är ett växande problem i Sverige och ett av de

största hoten mot biologisk mångfald globalt. Att sänka ambitionsnivån, med hänvisning till skäl som att det *"bedöms vara nödvändig för att länsstyrelsen ska kunna anpassa sitt arbete utifrån rådande prioriteringar och resurser."* är inte godtagbart. Invasiva främmande arter måste regleras långsiktigt utifrån vetenskap och rådande behov av åtgärder och den förändring man vill uppnå.

Ansvarsfördelningen mellan fastighetsägare och myndigheter

WWF bedömer att den föreslagna regleringen inte kommer tillrätta med de utmaningar som finns idag gällande gränsdragningsproblematiken kring å ena sidan fastighetsägarens och särskild innehavares ansvar enligt artikel 7 och föreslagen bestämmelse i 3 kapitlet 1 § och å andra sidan myndigheternas ansvar för utrotnings- och hanteringsåtgärder. WWF ser att utmaningarna snarare kan öka med den föreslagna regleringen.

En fastighetsägare eller -innehavare omfattas av förbuden i artikel 7 gällande unionsarterna samt föreslås omfattas av samma förbud för de nationella arterna enligt 3 kapitlet 1 §, dock med undantag för förbudet mot att tillåta befintliga bestånd att växa och reproducera sig. Skyldigheten enligt artikel 7 gäller direkt för fastighetsägaren/-innehavaren inom den egna fastigheten, vilket även har bekräftats av Mark- och miljööverdomstolen i M 2869-22. Samtidigt har länsstyrelsen ett ansvar för utrotnings- och hanteringsåtgärder. Länsstyrelsens ansvar är lagstiftning inte avgränsat till vissa fastigheter eller vissa typer av områden, utan gäller generellt. Därmed överlappar fastighetsägarens ansvar med länsstyrelsens ansvar.

Naturvårdsverket och Havs- och vattenmyndigheten har uttolkat fastighetsägarens/innehavarens ansvar och kommit fram till skyldigheten skiljer sig åt beroende på om arten är en växt eller ett djur, om arten lever på land eller i vatten. WWF hade velat se att dessa skillnader tydligt avspeglades i den föreslagna regleringen, i enlighet med WWF:s tidigare remissvar.

Genom den föreslagna regleringen sänks ambitionsnivån för länsstyrelsen i rollen som utförare av utrotningsåtgärder genom föreslagna 4 kapitlet 2 § andra stycket, men inte i rollen som statens företrädare och utförare av åtgärder på statligt ägda fastigheter enligt förbuden i den föreslagna regleringen i 3 kapitlet 1 §. Regleringen blir därmed otydlig och det kan ifrågasättas om länsstyrelsen ändå inte kommer att ha en skyldighet att besluta om utrotningsåtgärder på statligt ägd mark.

Straffbestämmelsen i 29 kapitlet 2 c § miljöbalken

WWF anser att straffbestämmelsens tillämpningsområde borde ha setts över i samband med att förslaget till ny förordning om invasiva främmande arter togs fram.

WWF gör bedömningen att straffbestämmelsens tillämpningsområde behöver utvidgas till att omfatta oaksamma gärningar av normalgraden. Så som straffbestämmelsen är utformad idag

krävs det för straffbarhet uppsåt eller grov oaktsamhet. I praktiken leder detta till att lagföring endast blir aktuell i undantagsfall.

Syftet med förordning (EU) nr 1143/2014 (EU-förordningen) är att förhindra introduktion och spridning av invasiva arter samt att minimera de negativa effekterna av dessa arter på biologisk mångfald. Det åligger medlemsstaterna, enligt artikel 30, att införa effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner för den som bryter mot de restriktioner som finns uppställda i artikel 7. Vidare stadgas i artikel 23 att medlemsstaterna får behålla eller anta strängare nationella regler i syfte att förhindra introduktion, etablering och spridning av invasiva främmande arter.

Att låta straffbestämmelsen omfatta oaktsamma gärningar av normalgraden ligger väl i linje med övriga straffbestämmelser i 29 kapitlet i miljöbalken, se tex 1 och 2 §§. WWF gör bedömningen att en vidgning av straffbestämmelsens tillämpningsområde skulle gynna Sveriges möjlighet att uppfylla syftet med EU-förordningen samt förbättra Sveriges möjlighet att efterleva skyldigheten enligt artikel 7 andra stycket att *vidta alla nödvändiga åtgärder för att förebygga oavsiktlig introduktion eller spridning, inbegripet, i tillämpliga fall, på grund av grov vårdslöshet, av invasiva främmande arter av unionsbetydelse*. Sveriges skyldighet enligt artikel 7 andra stycket är, som framgår av skrivningen, inte begränsat till att vidta åtgärder för att förhindra introduktion och spridning på grund av grov vårdslöshet, utan varje medlemsstat har en skyldighet att vidta *alla nödvändiga åtgärder* för att förebygga *oavsiktlig* introduktion och spridning. WWF anser att en utvidgning av straffbestämmelsens tillämpningsområde skulle få positiva effekter på möjligheten att lagföra gärningar som sprider invasiva arter, vilken borde leda till minskad introduktion och spridning av arterna.

En ändring av tillämpningsområdet, där oaktsamhet av normalgraden inkluderas, bör gälla för såväl unionsarter som arter på den kommande nationella förteckningen.

WWF vill också uppmana till en generell översyn av straffbestämmelsen för att denna ska vara förenlig med Europaparlamentets och Rådets direktiv (EU) 2024/1203, det s.k. miljöbrottsdirektivet.

WWF noterar att straffbestämmelsens tillämpningsområde behöver utvidgas till att omfatta gärningar som strider mot ett villkor för utfärdande av ett tillstånd.

I artikel 3.2 r) ii i miljöbrottsdirektivet, framgår det att *”Medlemsstaterna ska säkerställa att följande gärningar utgör brott om de är olagliga och uppsåtliga: r) Att på unionens territorium föra in, på marknaden släppa ut, hålla, föda upp, transportera, använda, utbyta, tillåta reproduktion av, odla, i miljön släppa ut eller sprida invasiva främmande arter av unionsbetydelse, om en sådan gärning står i strid med ii) ett villkor för utfärdande av ett tillstånd enligt artikel 8 i förordning (EU) nr 1143/2014 eller beviljande av ett godkännande enligt artikel 9 i den förordningen och orsakar eller sannolikt kommer att orsaka dödsfall eller allvarlig personskada eller väsentlig skada på luft-, mark- eller vattenkvaliteten eller väsentlig skada på ekosystem, djur eller växter*. Gärningar i r) ii ska, enligt punkten 4 i samma artikel, utgör brott om gärningen är olaglig och utförs av åtminstone grov vårdslöshet. Enligt punkt 5 får medlemsstaterna lagstifta om ytterligare brott i syfte att skydda miljön (utöver de brott som avser gärningar som förtecknas i punkt 2). WWF anser att samtliga gärningar som faller in under den svenska straffbestämmelsens tillämpningsområde borde vara straffbara redan vid oaktsamhet av normalgraden, vilket är förenligt med miljöbrottsdirektivet enligt artikel 3 punkten 5 samt med artikel 23 i EU-förordningen om invasiva arter.

Vidare behöver en översyn göras för att straffsatsen ska uppfylla kraven i artikel 5 i miljöbrottsdirektivet.

En översyn behövs också för att säkerställa att försök till brott kriminaliseras i enlighet med artikel 4 i miljöbrottsdirektivet.

Övriga inledande synpunkter

WWF anser, som anförts i det tidigare remissvaret, att ett mer omfattande förslag på en nationell förteckning borde tas fram. Utgångspunkten borde vara att de arter som kategoriserats i de två högsta riskklasserna i Artdatabankens riskklassificering ska omfattas av den nationella förteckningen om inte särskilda skäl talar emot det.

WWF vill även se en möjlighet för länsstyrelserna att överta enskilda fastighetsägares ansvar då det skulle kunna vara ett effektivt verktyg när en fastighetsägare annars skulle få ett orimligt ansvar samt för att undvika problematiken med statsstödsreglerna.

1. Författningsförslag

1.1 Förslag till förordning om invasiva främmande arter

Kapitel 1 Inledande bestämmelser

WWF tillstyrker förslagen.

Kapitel 2 Arter som inte är upptagna på unionsförteckningen eller den nationella förteckningen

WWF tillstyrker förslagen i 1–5 och 8 §§.

WWF anser att den föreslagna regleringen i 6 och 7 §§ är otydlig och att Naturvårdsverkets och Havs- och vattenmyndighetens ansvar behöver förtydligas.

Regleringen i 6 § synes ta sikte på arter som skulle kunna föras upp på unionsförteckningen, då bestämmelsen hänvisar till artikel 10.1 vilken i sin tur hänvisar till artikel 4.3. Kriteriet i artikel 4.3 a) är att arten konstaterats vara främmande för unionens territorium. Den föreslagna 6 § verkar därför inte vara tillämplig på arter som endast kan föras upp på den nationella förteckningen. Dessa arter regleras istället i den föreslagna 7 §. Det saknas dock en reglering i den föreslagna 7 § om att Naturvårdsverket och Havs- och vattenmyndigheten ska föreslå vilka nödgärder som ska gälla för arten.

WWF anser därför att bestämmelserna behöver förtydligas. Om 6 § ska inkludera nödgärder för arter aktuella för den nationella förteckningen behöver detta förtydligas. Om 7 § istället är tänkt att reglera samtliga ansvarsuppgifter gällande arter på den nationella förteckningen behöver bestämmelsen kompletteras med en skyldighet att föreslå nödgärder i form av förbud.

Kapitel 3 Förbud, undantag och tillstånd

WWF tillstyrker förslagen i 2–4, 7, 10 och 12–14 §§.

WWF tillstyrker 1 § i princip men ser att hänvisningen till 2–9 §§ kan behöva justeras utifrån synpunkterna nedan.

WWF gör bedömningen att 4 § och artikel 32 i EU-förordningen behöver kompletteras med en bestämmelse med innebörden att det införs en informationsplikt för den ägare av kommersiella lager som förmedlar, säljer, på annat sätt överlåter eller byter ut en art som omfattas av EU-förteckningen eller den nationella förteckningen. WWF anser att det är viktigt att en sådan

reglering kommer på plats då till exempel en enskild som köper en invasiv art från en ägare av ett kommersiellt lager i många fall inte har en motsvarande rättighet att hantera arten.

WWF är starkt kritiska till den föreslagna 5 §. Bestämmelsen innebär att förbudet mot att tillåta befintliga bestånd av arter på den nationella förteckningen reproducerar sig eller växer, endast kommer gälla för en statlig myndighet, kommun eller region som äger eller innehar särskild rätt till en fastighet. Det innebär en mycket stor sänkning av ambitionsnivån i relation till tidigare förslag. Bestämmelsen innebär att privata fastighetsägare såsom enskilda villaägare, ägare av större fastigheter som lantbruksfastigheter och skogsfastigheter samt företag inte kommer att träffas av förbudet mot att tillåta arter på den nationella förteckningen att reproducera sig eller växa, inte heller i slutet förvaring.

Den föreslagna bestämmelsen innebär stora utmaningar för länsstyrelserna, rättsvårdande instanser samt fastighetsägare. Den innebär också att problemen med invasiva arter kan förväntas öka och därmed även belasta miljön. Genom den föreslagna regleringen ges invasiva arter upptagna på den nationella förteckningen "frizoner", lokaler att ständigt sprida sig från.

Det anges i 5 Konsekvenser att *"Genom förbudet mot att släppa ut arter i miljön kvarstår emellertid skyldigheten att inte sprida arterna. Detta gäller även för privata fastighetsägare."* Det är av vikt att ha i åtanke att förbudet att sprida arterna i miljön gäller ett *avsiktligt* eller ett *grovt oaktsamt* spridande. Utifrån dagens reglering omfattas inte ett oaktsamt spridande av normalgraden. WWF bedömer därför inte att ett fortsatt förbud mot att sprida arterna i miljön kommer att få en så stor hämmande effekt på spridningen av invasiva arter som görs gällande. WWF delar inte heller bedömningen att förbuden kan delas upp på det föreslagna sättet. Förbuden i 1 § måste i flera fall tillämpas tillsammans då de överlappar och kompletterar varandra. Det är i många fall svårt att se att en privat fastighetsägare ska kunna tillåta en art att reproducera sig och växa utan att arten samtidigt sprider sig i miljön. Den föreslagna regleringen kommer sannolikt ge upphov till en mängd svåra gränsdragningsproblem, kring till exempel vad som utgör ett befintligt bestånd och när en reproduktion av en art övergår i att arten sprids i miljön. Innebär en reproduktion av arten inom den egna fastigheten endast reproduktion av arten inom det egna beståndet, är det först när beståndet når grannfastigheten som arten sprids? Eller är det den exakta utbredning av beståndet vid införandet av regelverket som ska vara gällande? Efterlevnad och tillsyn kan bli stora utmaningar.

Regleringen synes syfta till att ta hänsyn till de fastighetsägare som idag har bestånd av de arter som föreslås föras upp på den nationella förteckningen. WWF anser dock att regleringen skapar stor osäkerhet för dessa fastighetsägare.

Regleringen innebär också en uppenbar risk för alla de fastighetsägare som har fastigheter i närområden till befintliga bestånd. Dessa fastighetsägare, som fortfarande omfattas av förbudet mot att låta arterna reproducera sig eller växa, riskerar att tvingas utföra åtgärder år efter år för att bekämpa en art på den egna fastigheten. I många fall kan det vara svårt att påvisa varifrån en art har spridit sig. Fastighetsägaren måste då fortsätta vidta åtgärder mot arten kontinuerligt, trots att arten på nytt sprids in på fastigheten från en "frizon". Alltihop på egen bekostad för fastighetsägaren.

Den föreslagna regleringen bedöms innebära även stora utmaningar för länsstyrelsen i rollen som tillsynsmyndighet. Länsstyrelsen kommer ställas inför frågan om när arten har spridit sig i miljön och inte bara reproducerat sig och vuxit. WWF ser att länsstyrelsen kan få problem med att utfärda förelägganden mot fastighetsägare för att de skulle ha spridit arter i miljön. Utifrån de gränsdragningsproblem som kan komma att uppstå finns det en överhängande risk att länsstyrelsen kommer att inta en mer passiv roll, då förelägganden ändå inte kan förväntas leda till något resultat. En sådan situation skulle ytterligare gynna spridningen av invasiva arter.

Utifrån samma gränsdragningsproblem bedöms även polis och åklagare få problem att leda i bevis att en fastighetsägare brutit mot förbudet mot att låta arten sprida sig i miljön. Redan idag finns stora utmaningar med den gällande straffbestämmelsen utifrån att det krävs grov oaktsamhet. Genom den föreslagna regleringen bedöms det bli ännu svårare att lagföra privata fastighetsägare för att sprida arter på den nationella förteckningen i miljön.

Den föreslagna regleringen kan även drabba statliga myndigheter, kommuner och regioner ekonomiskt. Genom att arterna ges frizoner utifrån vilka de kan sprida sig till omkringliggande områden, drabbas de aktörer som fortsatt har en skyldighet att följa förbudet mot att låta arterna växa och reproducera sig.

WWF gör bedömningen att miljön kan drabbas negativt av den kraftiga sänkningen av ambitionsnivå. Invasiva arter är ett av de största hoten mot biologisk mångfald globalt och den föreslagna regleringen kan förväntas leda till större spridning i relation till tidigare förslag.

WWF ser inte att det finns anledning att göra skillnad på arter som omfattas av den nationella förteckningen och arterna på unionsförteckningen. De föreslagna skillnaderna riskerar att göra regleringen mer svårtillämpad för enskilda som omfattas av olika kravnivåer beroende på vilken förteckning arten finns upptagen på. Skulle en art på nationella förteckningen tas upp på unionsförteckningen kan det bli svårt att förklara varför arten då ska omfattas av högre krav. Det innebär också en pedagogisk utmaning att förklara varför de arter som tas upp på den nationella förteckningen, arter som Sverige alltså valt att lista då de utgör eller riskerar att utgöra problem i landet, inte ska bekämpas i samma utsträckning som unionsarterna, trots att unionsarterna i vissa fall faktiskt inte utgör något hot mot svensk natur på grund av vårt kallare klimat.

WWF ser det som problematiskt att den föreslagna regleringen inte adresserar de utmaningar som finns kring gränsdragningen mellan förbuden i den föreslagna 1 § (artikel 7) och länsstyrelsens ansvar för utrotnings- och hanteringsåtgärder.

Länsstyrelsen är den myndighet som har i uppdrag att vidta åtgärder mot invasiva arter såsom representant för staten på statligt ägd mark. I den egenskapen har länsstyrelsen en skyldighet att vidta åtgärder för att arter inte ska tillåtas växa eller reproducera sig. Länsstyrelsen föreslås dock inte få en skyldighet att vidta utrotningsåtgärder i frågan om nationella arter, se nedan under kapitel 4, 2 §. Dessa två roller som länsstyrelsen har, med olika nivåer på ansvar, kan innebära tolkningsproblem.

Den föreslagna bestämmelsen tar inte heller höjd för de olika utmaningar som följer för olika typer av arter. Med föreslagen reglering har fastighetsägare fortfarande en skyldighet att vidta åtgärder mot nya förekomster av vattenlevande växter, trots att det ofta är olämpligt att enskilda vidtar åtgärder mot vattenlevande växter då de mycket lätt sprids vid felaktig bekämpning.

Fastighetsägarens ansvar för åtgärder mot djur på land och i vatten tydliggörs inte genom den föreslagna bestämmelsen eller i kapitlet. Såsom WWF anför i det tidigare remissvaret anser WWF att ansvaret för åtgärder behöver förtydligas utifrån växter och djur, land och vatten. Detta är särskilt viktigt då fastighetsägare som bryter mot förbuden kan drabbas av sanktioner.

WWF avstryker förslaget i 8 §. Den föreslagna regleringen innebär att kaukasiskt fetblad och sibiriskt fetblad bland annat får släppas ut i miljön från sedum- eller vegetationstak, om taken uppfördes innan eller högst tre år efter att arten fördes upp på den nationella förteckningen. Om dessa arter ska användas även fortsättningsvis är det av stor vikt att spridning till miljön förhindras.

WWF ifrågasätter hur 9 § ska tillämpas. WWF kan se behovet av att särreglera parkslide, men ser att skrivningen att förbudet i 1 § 8 inte ska gälla befintliga bestånd av parkslide som ”inte riskerar att sprida sig” kan bli svårtillämpad. Det är till exempel oklart vem som ska göra den bedömningen och vid vilken tidpunkt den bedömningen ska göras.

WWF är kritiska till förslaget i 11 § 3. Enligt Artfakta har man kunnat konstatera en viss hybridisering mellan amerikansk hummer och europeisk hummer i odlingar av amerikansk hummer. Det finns en viss risk att sådana hybridiseringar kan komma ut i naturen, vilket skulle kunna leda till negativa konsekvenser för europeisk hummer. I Norge har man sett att hybridhonorna har varit fertila. Amerikansk hummer kan även konkurrera med den europeiska hummern och sprida sjukdomar till den. 2016 sände Sverige en riskanalys över amerikansk hummer till EU med syfte att få den upptagen på EU-förteckningen och få ett importstopp av arten. WWF är därför kritiska till att det nu föreslås särskilda undantag från bland annat importförbudet.

Kapitel 4 Åtgärder mot invasiva främmande arter

WWF tillstyrker förslagen i 1 och 3–14 §§

WWF avstyrker förslaget i 2 §. Såsom WWF anført i tidigare remissförslag gör WWF bedömningen att Naturvårdsverket borde få ansvaret för utrotningsåtgärder för landlevande invasiva ryggradsdjur.

WWF är också starkt kritiska till förslaget i 2 § andra stycket, som innebär att länsstyrelsen får besluta om utrotningsåtgärder mot arter som omfattas av den nationella förteckningen. Länsstyrelsen måste ha en skyldighet att besluta om dessa åtgärder. Bestämmelsen innebär en avsevärt lägre ambitionsnivå jämfört med tidigare förslag.

Såsom anförts ovan gällande enskildas ansvar för åtgärder på den egna fastigheten, saknas det även i detta fall skäl att göra skillnad på arter på den nationella förteckningen och unionsarterna. Arterna på den nationella förteckningen är arter som Sverige valt att lista då de utgör eller riskerar att utgöra ett hot mot vår natur. I flertalet fall är detsamma sant gällande unionsarterna, men det finns unionsarter som på grund den svenska klimatet inte utgör något hot mot vår natur. Att då ställa lägre krav på åtgärder mot de nationellt listade arterna förefaller orimligt.

WWF anser att det skäl som angetts, att det ”*bedöms vara nödvändig för att länsstyrelsen ska kunna anpassa sitt arbete utifrån rådande prioriteringar och resurser.*” inte är godtagbart. Lagstiftning kan inte utformas utifrån ett visst års budget, utan måste vara betydligt mer långsiktig. Lagstiftningen måste utgå från de problem och utmaningar som landet ställs inför gällande invasiva arter och hur dessa utmaningar ska mötas på mest effektivt sätt. Invasiva främmande arter måste regleras utifrån vetenskap, behov av åtgärder och den förändring man vill uppnå. Långsiktigt kommer det att bli betydligt mer kostsamt att inte vidta flera åtgärder i ett tidigt skede. Forskning visar att den totala kostnaden för invasiva arter i Europa uppgått till närmare 1 279 miljarder SEK för åren 1960–2020. Summan som sannolikt är kraftigt underskattad då det saknas tillräckliga data.¹ Erfarenhet visar också att kostnaderna ökar ju längre tid man avvaktar med att vidta åtgärder mot arterna.

Kapitel 5 Offentliga kontroller

WWF tillstyrker förslagen.

Kapitel 6 Övriga bestämmelser

WWF tillstyrker förslagen.

1.2 Förslag till förordning om ändring i avfallsförordningen

WWF tillstyrker förslagen.

För Världsnaturfonden WWF

Gustaf Lind
Generalsekreterare

Anna Sandström
Senior miljöjurist